

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie ze skargi G. K.

na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 września 2010 r.,

zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie Sądu Najwyższego - Izby Pracy,

Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych

z dnia 13 kwietnia 2010 r.,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Skarżący – G. K. - złożył zażalenie na zarządzenie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2010 r. (w sprawie III SPP 10/10), którym zwrócono - na podstawie art. 130 § 5 k.p.c. w związku z art. 87¹ k.p.c. – jego skargę na przewlekłość postępowania w Sądzie Apelacyjnym w sprawie 1/10, wobec wniesienia jej przez stronę osobiście, zamiast przez adwokata lub radcę prawnego.

Wskazane zarządzenie zostało zaskarżone w całości. Skarżący wniósł o „przekazanie sprawy do Sądu Apelacyjnego celem wypełnienia wszelkich czynności prawnych i formalnych” w rozpatrywanych skargach na przewlekłość

skarżącego. W uzasadnieniu zażalenia skarżący podniósł, że „wszelką winę za obecny stan ponosi Sąd Okręgowy, Sąd Apelacyjny i Mec. K. M.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niedopuszczalne, bowiem Kodeks postępowania cywilnego nie przewiduje możliwości zaskarżania zażaleniem orzeczeń Sądu Najwyższego (w tym także zarządzeń wydanych w trybie art. 130 § 5 k.p.c. w związku z art. 87¹ k.p.c.). Przepis art. 394¹ § 1 k.p.c. stanowi zamknięty katalog spraw, w których przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego. Zgodnie z nim ten środek zaskarżenia przysługuje wyłącznie od postanowień sądu drugiej instancji. Tak więc, zażalenie nie przysługuje ani na postanowienie Sądu Najwyższego o odrzuceniu skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2004 r., II UZ 39/04 i z dnia 15 listopada 2004 r., II UO 3/04), ani na zarządzenie Sądu Najwyższego o zwrocie skargi na przewlekłość postępowania z powodu wniesienia jej przez stronę osobiście, zamiast przez adwokata lub radcę prawnego.

Ponadto podkreślić należy, że stanowisko Sądu Najwyższego w przedmiocie wykładni i stosowania art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. jest w zasadzie jednolite. Można wskazać na postanowienie z dnia 1 kwietnia 2005 r., SPK 19/05 (OSNKW 2005, nr 7-8, poz. 67), w którym przyjęto, że przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. przewidują jednoinstancyjny tryb rozpoznania takiej skargi, na postanowienie z dnia 31 marca 2005 r., IV KZ 9/05 (OSNKW 2005 nr 4, poz. 38), w którym wyrażono pogląd, że postanowienie o odrzuceniu skargi, o której mowa w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. jest niezaskarżalne, a także na postanowienie z dnia 15 grudnia 2005 r., I KZP 44/05 (OSNKW 200 nr 1, poz. 6), w którym sformułowano stanowisko, że stronie nie przysługuje środek odwoławczy od orzeczeń i innych rozstrzygnięć wydanych w toku postępowania prowadzonego na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. Należy także odwołać się do uzasadnienia uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 r., I KZP 24/05 (OSNKW 2005, nr 10, poz. 89), w którym stwierdzono, że model postępowania przyjęty w tej ustawie spowodował, iż procedura rozpoznawania skargi nie jest postępowaniem w pierwszej i drugiej

instancji, ale *sui generis* postępowaniem sądowym o charakterze nadzorczym. Prowadzi to do wniosku, że stronie nie przysługuje środek odwoławczy od orzeczeń i innych rozstrzygnięć wydanych w toku tego postępowania.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji